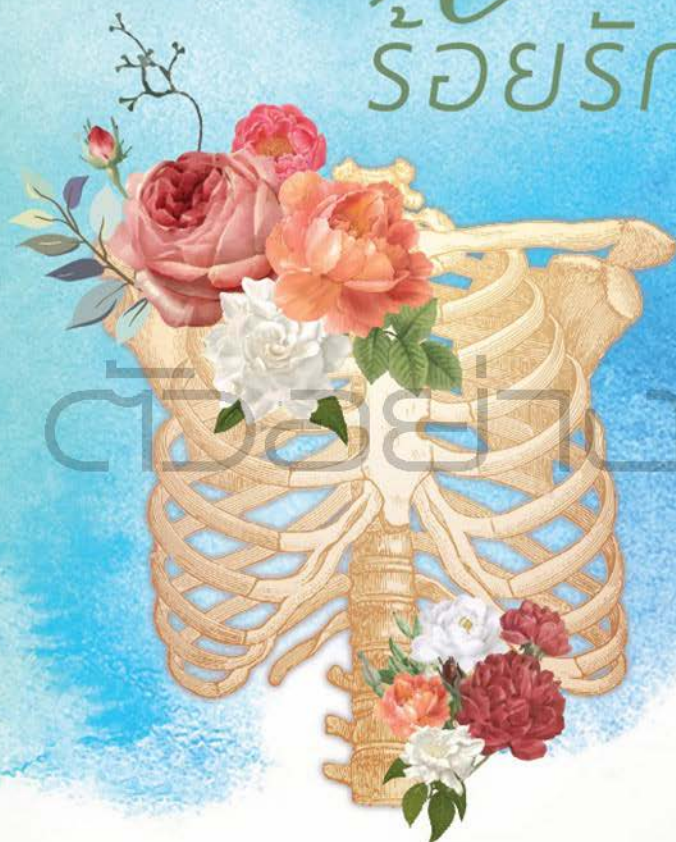

หนึ่งต่อ ร้อยรัก

แม้ความตาย...ก็มีอาจพรากปราศนาสุดท้าย
ที่ฝังแน่นในหัวใจ

รุวัฒมธรรพ์

Love Symptoms
รักออกอาการ

หนึ่งท้อ ร้อยรัก

ธวัชรธรรมพ์

Love Symptoms

รักออกอาการ

ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๒ ค ๖

สำนักพิมพ์

สุรินทร์แ่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๘๕

หนังสือร้อยรัก

ผู้เขียน : ชูวัชรินทร์

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเดิม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3837-4

ราคา ๑๖๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์มบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุวัชรินทร์ โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ.ประพนธ์ เจริญวงศ์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ภิขะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แดงแดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุภาดา ใจสุข ศรีณรัชต์ ศิยงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมฆนัทธ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็นท์ (๑๙๙๑) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์มบุ๊กส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร : ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

ผมเขียนนิยายเรื่องนี้

ผมหมายถึง ‘เขียน’ ด้วยมือนั้นแหละ

เพราะแม้เป็นมนุษย์ยุคสี่จี ที่ชีวิตผูกติดอยู่กับเทคโนโลยีกว่าแปดสิบ
เปอร์เซ็นต์ ข้าที่ผ่านมา ตั้งแต่नियाยเล่มแรกจนถึงเล่มนี้ซึ่งนับดูแล้วน่าจะ
เกินสี่สิบเล่ม ผมใช้วิธี ‘พิมพ์’ มาโดยตลอด

ใครจะคิดว่าจู่ๆ โชคชะตาจะเล่นตลก บันดาลให้ผมสอบนายร้อย
ตำรวจจิต และต้องถูกส่งตัวไปอบรมที่โรงเรียนตำรวจจังหวัดนครสวรรค์
เป็นเวลาห้าเดือน

ซึ่งกฎระเบียบของโรงเรียนคือ ห้ามนำคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและ
โทรศัพท์มือถือเข้าไปด้วย

ความฉิบหายจึงบังเกิด เพราะที่ผ่านมาผมใช้เทคโนโลยีนี้ชีวิตมาโดย
ตลอด จะเขียนนิยายก็ใช้คอมพิวเตอร์ จะหาข้อมูลหรือหาภาพประกอบ
จินตนาการก็เข้าเว็บไซต์เซอร์ชเอนจิน จะเปิดเพลงฟังสร้างบรรยากาศก็เปิด
เพลย์ลิสต์ในโทรศัพท์มือถือ

แต่ห้าเดือนในโรงเรียนตำรวจ ผมไม่มีสิ่งที่ว่ามาเหล่านั้นเลย...

จึงต้องกลับไปใช้ชีวิตที่นักเขียนในอดีตใช้กัน คือเขียนด้วยมือ ใส่สมุดบันทึกจนสมุดสี่เล่มที่เตรียมไปเพื่อใช้เขียนเนื้อหาวิชาเรียน เต็มไปด้วยเรื่องราวของหมอคลาริและผู้กองโบ๊ตทั้งหมด

แม้ผมเคยเรียกตัวเองว่านักเขียน แต่นิยายเรื่องหนึ่งถ้อยร้อยรักทำให้ผมได้เป็น ‘นักเขียน’ อย่างแท้จริง

- ขอขอบพระคุณ พ.ต.อ. วาที อัศวุตมางกูร หัวหน้ากลุ่มงานตรวจเลือดและเสม่าดินปืน สถาบันนิติเวชวิทยา โรงพยาบาลตำรวจ และ พ.ต.ท. ศุภชาติ พันธุมณี สารวัตรงบประมาณ กองบังคับการอำนวยการ โรงพยาบาลตำรวจ ที่กรุณาให้ความรู้เรื่องกระบวนการนิติเวช ซึ่งเป็นข้อมูลเฉพาะที่เปิดโลกให้ผมจนสามารถสร้างสรรค์นิยายเรื่องนี้จนเป็นรูปเป็นร่างได้

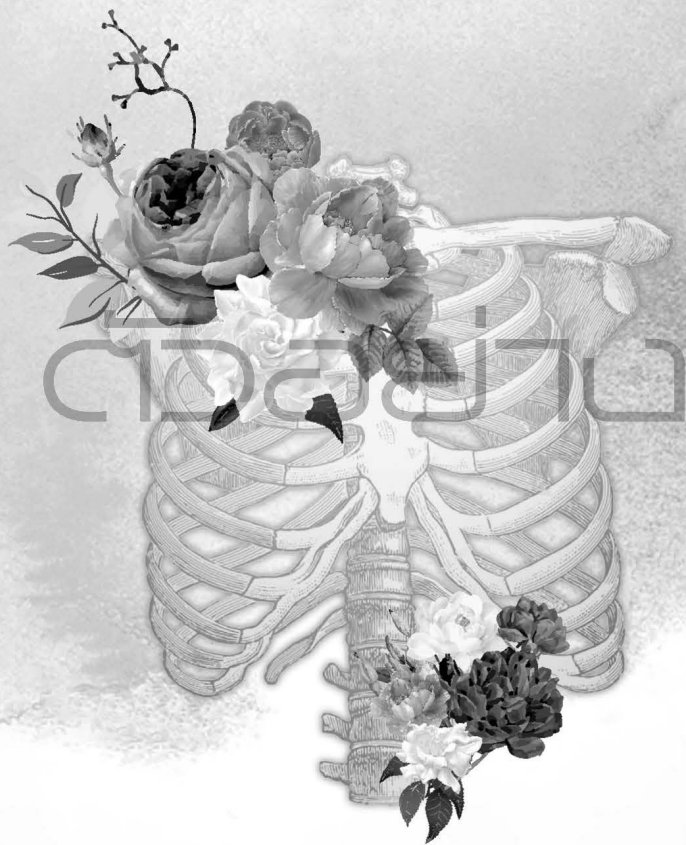
- ขอขอบคุณข้อมูลทางการแพทย์จากคุณหมอแพท (เจ้าของเพจ หมอตุ๊ด) ข้อมูลภาษาพม่าจากคุณกิง ณัฐธรา และน้องหยก

- ขอขอบคุณสถาพรบุ๊คส์ กองบรรณาธิการ และผู้มีส่วนร่วมทุกท่านที่ทำให้หนึ่งถ้อยร้อยรักกลายเป็นหนังสือที่อยู่ในมือท่านเล่มนี้

- ขอขอบคุณพี่สาว คุณนิว และเพื่อนร่วมโปรเจกต์ คุณนุ้ย ปราปต์ น้องเตย ที่ช่วยกันจุดประกายกลางดิ่งให้ผมที่คิดท้อเพราะความยากลำบากในการเขียนนิยาย จนพานอยากทิ้งโปรเจกต์ไปเสีย ได้กลับมาเขียนจนจบเรื่องได้

- ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ร่วมรับฟัง ‘หนึ่งถ้อย’ ของผม หวังว่าคุณ จะ ‘รัก’ นิยายเรื่องนี้นะครับ

ธวัชธรรมพ์

ตัวอย่าง

หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

คมมีดชำแรกแหวกจากโหลปลาร้าทั้งสองข้างมาบรรจบตรงตำแหน่ง
กระดูกสันอก ก่อนวาดลงมาเป็นเส้นตรง ส่งเลือดปริทะลักจากรอยกรีดรูป
ตัวอักษร ‘Y’ บนร่าง

“เมื่อคืนนอนแค่สองชั่วโมงเอง เข้านี้ฉันก็นึกาแฟตั้งสองแก้ว”

ขึ้นเนื้อแดงคล้ำถูกตัดออกจากร่างที่ละส่วน ไส้ตั้งแต่หัวใจ ตับ ไต
ม้าม ก่อนนำมาวางบนเครื่องชั่งน้ำหนัก มือเขียนตัวเลขแสดงน้ำหนักที่
ปรากฏเป็นลายมือโย้ย้ออ่านแทบไม่เป็นภาษา

“แต่แค่สองแก้ว ถ่างหน้าต่างฉันแทบไม่ได้หรอก เสรีจจากที่นี้เดี๋ยว
ต้องหากาแฟอื่นมาเติมเข้ากระเสเลือดอีกสักแก้ว”

ประณินสภาพภายนอกของอวัยวะภายในแต่ละชิ้นด้วยสายตา นิ้ว
เรียวยาวคมมีดผ่าตัดบรรจงตัดบางส่วนใส่ตลับพลาสติกเพื่อส่งต่อไปที่ห้อง
ปฏิบัติการพยาธิวิทยา

“หนาว หนาวจังเลย! ช่วยด้วย เอาฉันออกไปที”

เสียงคร่ำครวญดังเสียดโสต ทำให้มือที่ชะมดขมั้นทำงานเป็นระวิง

อยู่นั้นพลันชะงักงัน

เพียงครู่เดียวเท่านั้น...

หญิงสาวระบวยลมหายใจอย่างอึดอัด และทำหุทวอนลมไม่สนใจเสียงกริتر้องที่มีเพียงเธอผู้เดียวที่ได้ยิน รอบกายไม่มีใคร คงมีเพียงศพผู้หญิงร่างบวมเป่งจนนิ้วทั้งห้าโปนคล้ายไส้กรอกดันโต ท้องกลมเหมือนมีลูกแตงโมยัดอยู่ หน้าเขียวคล้ำ นอนอยู่บนเตียงชันสูตรเท่านั้น

แต่ริมฝีปากของศพมิได้ขยับเคลื่อนไหวแสดงการพูดเลยแม้แต่น้อย

เสียงยังคงดังอีกครั้งด้วยประโยคเดิม

“หนาว หนาวจังเลย ช่วยด้วย เอาน้ำออกไปที”

“โอเคๆ เตียวปิตแอร์ให้ แต่ไม่รู้ว่าจะช่วยได้หรือเปล่านะ”

หญิงสาวในชุดแพทย์นิติเวชลุกไปปิดเครื่องปรับอากาศในห้อง ผานไปครู่ใหญ่เสียงครวญครางจึงเงียบลง หมอสาวยืนหนึ่งอย่างซึ้งใจ กระทั่งแน่ใจว่าไม่มีเสียงใดดังขึ้นอีก เธอจึงเปิดเครื่องปรับอากาศอีกครั้งพลาจเปาลมจากปาก

ห้องปฏิบัติการชันสูตรศพต้องรักษาอุณหภูมิจำเอาไว้เสมอ มิเช่นนั้นจะส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงของร่างไร้ลมหายใจหรืออวัยวะที่ถูกตัดออกมาตรวจพิสูจน์

“หนาว...สินะ”

เธอพูดพลาจกลับจาก ลากตัวเองจมดิ่งในห้วงคำนึง เสียงครวญครางอย่างทุกข์ทรมานที่ได้ยินบ่งบอกถึงฉากสุดท้ายของชีวิตอันน่าเอนจอนาถได้ชัดเจน

ในความมืดดำนั้นบังเกิดจุดแสง เห็นเป็นแสงไฟหน้ารถที่แล่นผ่านหน้า แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น ภาพที่ปรากฏในมโนสำนึกกลับเป็นภาพทนนเบื้องหน้าราวกับบัดนี้เธอนั่งประจำตำแหน่งคนขับ

โครม!

รถที่ขับมาด้วยความเร็วสูงพุ่งชนขอบสะพาน ทะยานตกลงไปในห้วง

อนธการอันเย็นเยียบ เสียงกรีดร้องดังระงม ใบหน้าหันซ้ายขวาวอย่างลนลาน ที่บัดนี้สิ่งที่เห็นมีเพียงความมืดอันลึกล้ำ เธอรู้ชัดว่ารถกำลังจมลึกลงไป ในน้ำอย่างรวดเร็ว มือพยายามเปิดประตูลอย แต่แรงดันน้ำกลับผลักดันให้ บานประตูแง้มเปิดได้ตั้งใจ

กลัว...

ความตายที่ตีบคลานเข้าหาตุจคมเคียวเกี่ยวกระหวัดให้หัวใจ แหวนเวียนเป็นคลื่นเล็กขึ้นน้อย น้ำซึมผ่านช่องว่างเข้าสู่ห้องโดยสารจนปลายเท้า เปียกชื้น หญิงสาวยกขาขึ้นหนึ่งของๆ บนเบาะ แต่ความเร็วของมวลน้ำกลับ ไม่ปล่อยให้เธอหลบหนีได้ มันท่วมสูงขึ้นเรื่อยๆ จนบัดนี้ปรึ่มอยู่ที่ปลาย จมูก

และมิดีรีระในที่สุด

หนาวดุจรอบกายเป็นน้ำแข็ง อารมณ์ท่วม จมูกหวังคำพึ่งปรารถนา หนึ่งเดียวคือกรหลุดพ้นจากความหนาวนี้ เธอกลั้นหายใจขณะตะเกียก-ตะกายเอาตัวรอดสุดชีวิต

แต่ลมหายใจที่พยายามเก็บกักไม่อาจผินหนีได้ต่อไป กลไกร่างกาย บังคับให้เธอหายใจเอาก่อนน้ำเข้าไปแทนอากาศ

สองตาเบิกโพลง ปากเปิดอ้า สีหน้าบิดเบี้ยวเหยเหตุจุนน้ำมัน บั้นไม่เป็นรูปร่าง ฟองผุดพวยจากรูจมูกและปากออกมาในคราเดียว

วิญญาณของเธอหลุดลอยจากร่าง เคลื่อนคล้อยไปตามวิญญูสงสาร ในที่สุด

“เฮือก!”

หมอสาวหอบหายใจจนตัวโยน มีดที่เมื่อครู่ยังถือมั่นในมือหล่นไป อยู่บนพื้นตั้งแต่เมื่อใดไม่อาจรู้ เหยื่อผุดพวยท่วมใบหน้าที่ทั้งที่อากาศในห้อง เย็นเยียบ ทุกหัวอารมณ์ความรู้สึีก่อนตายของศพตรงหน้าถูกถ่ายทอด มาถึงเธอจนเหมือนติเวชหลังน้ำตาออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

เพียงประโยคเดียวที่ได้ยินจากศพเท่านั้น...

หมอสาวสะบัดศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่าน เธอไม่ชอบตัวเองยามควบคุมอารมณ์ไม่ได้เช่นนี้ แม้ความสามารถในการได้ยิน ‘ถ้อยคำสุดท้าย’ ที่ติดค้างในใจของคนตาย’ จะติดตัวมาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่บ่อยครั้งนักที่เธอจะหลุดเข้าไปในฉากเหตุการณ์อันเป็นสาเหตุแห่งความตายเช่นนี้

แม้รู้แน่แท้ใจแล้วว่าศพตรงหน้าจมน้ำเสียชีวิต มิได้มีสารเคมีใดที่ทำให้เธอหมดสติจนนำมาซึ่งอุบัติเหตุทางรถยนต์ดังเช่นที่ญาติสงสัย แต่หมอสาวจำเป็นต้องดำเนินการตามหน้าที่ให้ครบกระบวนการ เพื่อจัดทำรายงานการชันสูตรให้ตรงตามหลักฐานที่ตรวจพบ

มิใช่จากพลังพิเศษของเธอ

‘แพทย์หญิงไวยวิญญ์’ เย็บปิดรอยผ่าจนเนื้อหนังติดกันดังเดิม ก่อนนำกล่องบรรจุชิ้นเนื้อไปเก็บไว้เพื่อรอตรวจพิสูจน์ในระดับเซลล์ต่อไป ด้วยสีหน้าและแววตาที่กลับมามีอารมณ์ความรู้สึกดังเดิม

๑

แผนกนิติเวช

“อเมริกาโนร้อนไม่หวานเหมือนเดิมนะครับ”

คนถูกถามพยักหน้า มีอล้งหยิบเงินจากกระเป๋าถือจ่ายค่ากาแฟให้ บาริสตาหนุ่มผู้ควบตำแหน่งเจ้าของร้าน ที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องถามก็ได้ เพราะทุกครั้งที่มาอสาเข้าร้าน เธอสั่งเพียงเมนูเดิมเมนูนี้เท่านั้น

ไอยวริญญ์หอบร่างในสภาพสะโหลสะเหลเดินไปนั่งโต๊ะตัวที่ติด หน้าต่างด้านหลังของร้าน มุมนี้เียบสงบ เพราะลูกค้ามักนั่งบริเวณด้านหน้า ติดประตูและผนังกระจกเพื่อมองดูบรรยากาศพลุกพล่านของ ‘โรงพยาบาล เลิควิชาญเวช’ แห่งนี้

ใครว่าหมอเป็นงานสบาย ไอยวริญญ์เถียงขาดใจ เพราะเมื่ออาชีพ หมอนิติเวชของเธอจะมีต้องอดตาหลับขับตานอนดังเช่นหมอแผนกอื่น แต่ นอกจากต้องผ่าพิสูจน์ศพแล้ว ยังต้องตรวจพิสูจน์ด้านพิษวิทยา ซิวเคมี ตรวจเอกลักษณ์บุคคลในระดับเซลล์ และกระบวนการอื่นๆ อีกมากมาย รวมถึงหากวันใดเข้าเวรก็อาจต้องออกไปชันสูตรนอกสถานที่ซึ่งก็เกิดเหตุ ตามการร้องขอของตำรวจด้วย

โรงพยาบาลตำรวจอยู่ที่เธอประจำอยู่ เป็นโรงพยาบาลรัฐบาลขนาดเล็ก มีแพทย์นิติเวชเพียงห้าคน และมีพนักงานพยาบาลอีกเพียงสามคน โอัย-วริญญจึงต้องทำงานล่วงเวลาจนดึกดื่น ซ้ำในวันพักเวร ยังต้องมาทำงานที่โรงพยาบาลเลิควิชาญเวชซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนขนาดใหญ่แห่งนี้ อย่างไม่เต็มใจเท่าใดนักอีกด้วย

ขอบตากลางที่ดำเป็นหมีแพนด้ามีไซ้ได้มาเพราะโชคช่วย...

‘ชายูกร’ นำกาแฟมาเสิร์ฟให้โอัยวริญญด้วยตนเอง กลิ่นกรุ่นเสมือนสารเสพติดถูกใช้แทนยาดมยาหม่องเพื่อกระตุ้นความสดชื่น จนดวงตาที่ใกล้จะปิดมีเปิดแหล่ตื่นขึ้นมาได้บ้าง

“หนักเลยหรือครับคุณหมอ”

เขาถือวิสาสะนั่งลงตรงข้ามลูกค้าสาว ด้วยเพราะสนิทสนมคุ้นเคยกับลูกค้าประจำคนนี้ ประกอบกับหมอลساءแม่เป็นคนหนึ่งเคยจนตูล้ายไร้อาภรณ์ แต่เมื่อได้ลองพูดคุยก็รู้ว่าเธอมีไซ้คนถือตัว ยิ่งเมื่อมองภายนอกแทบไม่มีใครคิดว่าเป็นแพทย์ ด้วยรูปลักษณะที่ดูคล้ายคนป่วย หน้าขาวซีดไร้ซึ่งเครื่องประดับชิ้นผิว ผมสีดำสนิทดูจนกายาวถึงกลางหลัง ส่วนสูงได้มาตรฐานหญิงไทยที่หนึ่งเมตรหกสิบห้าเซนติเมตร แต่ผอมบางจนมองด้านข้างคล้ายไร้ซึ่งตับไตไส้พุง

สะอูดตาชายูกรตั้งแต่แรกเห็น จนเขาพยายามจีลสนิทและกลายเป็นเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่โอัยวริญญพูดคุยด้วยได้ทุกเรื่อง

“ก็หนักอยู่ค่ะ เพิ่งรีบไปสองชั่วโมงก่อนจะมานี้”

“โห! คุณหมออึดมากเลยครับ จันทิเยวผมชงอเมริกาโน่ร้อนใส่กระบอกให้นะครับ เพื่อเอาไว้จิบตอนทำงาน จะได้ไม่ล้าหงิกไปเสียก่อน” พุดพลางยิ้ม วงหน้าซีโล่นประดับด้วยคิ้วหนา จาโตสุกสกาบ ริมฝีปากบาง มีลักยิ้มสองข้างยามยิ้มให้หมอลساء “อ้อ! อันนี้เป็นเซอร์วิสพิเศษสำหรับลูกค้าประจำ ไม่คิดเงินครับ”

โอัยวริญญยิ้มและพยักหน้ารับข้อเสนอ เธออดเกรงใจชายูกรไม่ได้

เพราะเจ้าของร้านมักหยิบยื่นน้ำใจให้ในรูปของขนมหรือเครื่องดื่มโดยไม่คิดมูลค่าเสมอ แม้จะกล่าวปฏิเสธ แต่เขาก็กลับดึงดัน โดยอ้างว่าเป็นโพรมิชั่นของร้าน หรือไม่ก็เป็นเมนูใหม่ที่อยากให้เธอช่วยชิมเพื่อทดสอบว่าอร่อยหรือไม่

โดยหมอสาวไม่รู้จุดประสงค์ที่แท้จริงของทายากรที่ซ่อนอยู่ในดวงตา สื่อความหมายคุณั้นเลย

“นั่งตัวคนลี”

เสียงท่มของชายวัยกลางคนในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสแล็กสีดำเรียกความสนใจให้ชายหญิงหันไปมอง เมื่อเห็นเป็นหัวหน้าแผนกนิติเวช ไอยวริญญ์ก็ยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะอาจารย์”

ทายากรรู้สึกว่าเป็นส่วนเกิน จึงต้องรีบกระซิบให้ ‘นายแพทย์สมเกียรติ’ และลุกกลับไปประจำตำแหน่งบาร์สตา

หมอสมเกียรติจึงนั่งแทนที่ พินิจลูกศิษย์สาวที่อบรมสั่งสอนกันมาตั้งแต่เป็นนักศึกษาแพทย์ด้วยสายตาเอ็นดู เมื่อเห็นสภาพของไอยวริญญ์ก็ถอนหายใจ เพราะรู้นิสัยเขาจริงเอาจังและมุ่งมั่นกับการทำงานจนลืมกินลืมนอน

“เคสเมื่อวานมีปัญหอะไรไหม”

ไอยวริญญ์ส่ายหน้า “ไม่มีค่ะ ตรงตามผลตรวจเบื้องต้นของตำรวจ”

ชายวัยกลางคนพยักหน้ารับรู้ เขามองหน้าเขียวของลูกศิษย์ด้วยความเห็นห่วง

“อาว่าหนูต้องพักผ่อนบ้างนะ โหมงานหนักไปสุขภาพจะแย่เอา”

“หนูก็ว่าอย่างนั้นแหละค่ะ” หญิงสาวพูดพลางยิ้มบางๆ เธอซาบซึ้งในความเป็นห่วงเป็นใยของสมเกียรติ และรับรู้ถึงความรักที่เขามีให้มากกว่าความเป็นอาจารย์ลูกศิษย์ ซึ่งเธอก็รักและเคารพคนตรงหน้าเสมือนพ่อแท้ๆ

ไม่ต่างกัน

ทั้งที่...

หมอสัมเปียรติคือคนที่ทำให้พ่อและแม่แท้ๆ ของเธอตาย!

“พ่อคะ หนูสวยไหม”

ไอบรรณิณีในวัยห้าขวบวิ่งถือมายืนตรงหน้าบิดาพลาซหมุนตัวอวดชุดราตรีสีชมพูมีจีบระบายสีขึ้น ประดับด้วยดอกกุหลาบสีแดงที่ทำจากผ้า ดูแล้วเหมือนเจ้าหญิงตัวน้อยที่หลุดออกมาจากเทพนิยาย

“สวยมากลูก คลาริของพ่อสวยที่สุดเลย”

เขาอุ้มลูกสาวมากอดอย่างรักใคร่ ภรรยาที่เพิ่งแต่งงานเสร็จเดินลงบันไดมา ความสวยของเธอยังไม่สร้างซาไปจากเมื่อครั้งยังสาว ชายวัยกลางคนมองภรรยาด้วยแววตาเปี่ยมรัก

“รีบไปเถอะคุณ สายแล้ว”

เธอว่าพลาซจู่มือไอบรรณิณีที่เขาเพิ่งวางลงพื้น แล้วเดินนำหน้าสามีไปอย่างรีบเร่ง งานแต่งงานของเพื่อนสนิทกำลังจะเริ่มขึ้นในอีกไม่ถึงชั่วโมง เธอซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าสาวไม่อาจไปร่วมงานช้ากว่ากำหนดได้

โชคดีที่การจราจรไม่หนักหนาสาหัสดังปกติของเมืองหลวงนัก ทั้งสามคนมาถึงโรงแรมที่จัดงานก่อนเวลาเริ่มงานตามกำหนดการเพียงสิบนาที ภรรยาทำหน้าที่เพื่อนเจ้าสาวอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ทั้งยืนไปรยยิ้มแจ่มของชำร่วย ทักทายแขกดูจุฬประชาสัมพันธ์ของงาน ขณะที่ฝ่ายสามีพาลูกสาวมานั่งที่โต๊ะซึ่งจัดไว้ให้เพื่อนและคนสนิทของเจ้าภาพ

อาหารแบบบุฟเฟต์ละลานตา ทั้งสีส้ม รูปร่าง และกลิ่นหอมจูงยั่วน้ำลาย ล้วนกระตุ้นต่อมความอยากอาหาร จนชายวัยกลางคนดักมาเสียบพูนจาน มีจานเล็กๆ ดักไปอบราดข้าวผัดปูมาให้ไอบรรณิณี และอีกจานดักเพื่อภรรยาที่กว่าจะได้มานั่งกินก็คงช่วงเสร็จสิ้นพิธีการ

พลันสายตาเหลือบแลเห็นของเหลวสีอำพันในแก้วกระเบื้องใส ชาย

วัยกลางคนกลิ่นน้ำลายเอือก

แม่ตั้งปณิธานเอาไว้แล้วว่าวันนี้จะไม่ดื่มแอลกอฮอล์โดยเด็ดขาด แต่น้ำลายที่สออยู่เต็มปากด้วยสัญญาณที่ดื่ม ทำให้มือที่จับแก้วน้ำสั่นเทิ้มจนแทบควบคุมไม่อยู่ สายตามิได้ชำเลื่องแลคู่บ่าวสาวหรือบรรยากาศชื่นมื่นในงานเลี้ยงเลยแม้แต่หย่อม กลับจับจ้องเพียงมุมเครื่องดื่ม

จับจ้องเพียง...แก้วเหล้าที่วางเรียงรายอยู่ในถาดเท่านั้น

“นั่งแบบนี้จะลูก เดี่ยวพอไปเอาน้ำก่อน”

เขาพูดกับลูกสาวโดยไม่สบตา คล้ายสำนึกผิดอยู่กลายๆ ที่ไม่อาจหักห้ามกิเลสได้ สองเท้าก้าวฉับๆ ตรงไปยังตำแหน่งที่หมายตา ลนลานจนแทบชนกับพนักงานเสิร์ฟ กระทั่งเมื่อมือสัมผัสผิวกว้าวเหล้า ก็กระดกเข้าปาก อึกๆ ราวคนหลงทางกลางทะเลทรายพบโอเอซิส

ของเหลวไหลผ่านลำคอ ตรงดิ่งก็วาร์วโรงน้ำอย่างปิติ

วางแก้วเหล้าลงด้วยมือที่หายสั่นแล้ว เขาก็หยิบอีกสองแก้วติดมือกลับมาที่โต๊ะ เด็กหญิงเห็นน้ำในแก้วของพ่อสีแปลกตา จึงถามด้วยความสงสัย

“นี่น้ำอะไรคะพ่อ”

พูดพลงอ้อมมือหยิบ หมายลืมลองรสชาติ แต่บิดากลับยกแก้วออกห่างอย่างตระหนก

“น้ำผลไม้ของผู้ใหญ่ มันขมมากลูก เด็กกินไม่ได้”

ไม่พูดเปล่า รีบยกแก้วดื่มเพราะกลัวผลอวางไว้แล้วลูกสาวจะหยิบไปชิม

กระทั่งกรรยาเสร็จจากหน้าที่เพื่อนเจ้าสาว ก็พบว่าสามีหน้าแดงก่ำพูดลิ้นแข็งฟังแทบไม่เป็นภาษา แม้โกรธที่อีกฝ่ายไม่อาจทำตามสัญญาณที่ให้ไว้ เพราะหลายครั้งหลายหนที่เขาให้คำมั่นว่าจะไม่แตะเครื่องดื่มมีเมาก็ไม่อาจทำได้อย่างปากว่า แต่หญิงที่ยึดมั่นในขนบที่ว่ากรรยาควรเป็นช้างเท้าหลังก็มีอาจดำหนิติเยียนสามีได้ คงทำเพียงนั่งเงียบอย่างไม่พอใจเท่านั้น

และหากรู้ว่าทั้งเธอและเขาจะไม่อาจกลับถึงบ้านได้ในคำคืนนี้ ผู้เป็นภรรยาคงไม่ยินยอมให้สามีที่ยืนกรานเสียงแข็งว่าตนไม่มาเป็นสารทิศโดยเด็ดขาด

เสียงเพลงลูกกรุงดังจากลำโพง ขับกล่อมบรรยากาศให้ไม่เงียบเหงาเกินไปนัก เด็กน้อยในอ้อมกอดมารดาหลับตาพริ้มพลางกรนเบาๆ อย่างเหนื่อยอ่อน เพราะวิ่งเล่นสนุกสนานกับเพื่อนใหม่วัยเดียวกันในงานเลี้ยงจนหมดแรง หญิงวัยกลางคนอุ้มลูกน้อยไว้บนตัก เธอเองก็เหนื่อยล้าจนแทบฝืนลืมตาไม่ไหว

เปลือกตาที่กำลังจะปิดลงพลันเปิดขึ้น

เมื่อเห็นรถกำลังจะเสียหลัก เธอก็กรี๊ดร้องเสียงดังลั่น เสียงนั้นกระตุกมโนสำนึกที่กำลังดับของชายให้ตื่นขึ้น และภาพที่เห็นเต็มองตาคือเงาใหญ่ของแสงไฟตรงหน้า รถแล่นไปเรื่อยราวกับงูเลื้อย เพราะสถิติสัมปัญญะของเขากลายด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ถนนที่ทอดยาวเป็นเส้นตรงพลันคดโค้งในจักรวาล แสงพร่าเลือนยิ่งทำให้ระยะยะไม่ถูก

ที่ตั้งใจจะเหยียบเบรก กลับเหยียบคันเร่ง

ที่ตั้งใจจะประคองพวงมาลัย กลับหักเลี้ยว

โดยไม่ทันได้มองกระจกข้างว่ามีรถแล่นมาทางเลนขวาในระยะกระชั้น

เหล็กปะทะเหล็กส่งประกายไฟแปลบปลาน เสียงสนั่นดังกึกก้องกัมปนาท ความเร็วของรถทั้งสองส่งผลให้แต่ละคันเสียหลักพุ่งไปคนละทิศคนละทางอย่างไม่อาจควบคุม

รถยุโรปของคู่กรณีเคราะห์ดีที่ว่า เหนขึ้นเกาะกลางถนนไปถูกหยุดไว้ด้วยพุ่มไม้ที่ปลูกเป็นแนวยาวจนรถจอดค้างอยู่ตรงนั้น ด้วยเพราะคาดเข็มขัดนิรภัย ประกอบกับถุงลมนิรภัยที่ทำงานทันท่วงที ชายเจ้าของรถจึงมิได้รับบาดเจ็บเท่าใดนัก

ผิดกับคันของไอบาริยูนิ

ด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน บิดาจึงมีอาจคุมสติ
แก้ปัญหาได้ รถมอเตอร์คันเล็กหมุนคว้างเป็นวงไปกลางถนน ก่อนประสานงา
เข้ากับรถกระบะที่แล่นมาด้วยความเร็วสูง จนหน้ารถของเด็กหญิงยุบเข้ามา
เกือบถึงห้องโดยสาร

สามีซึ่งไม่คาดเข็มขัดนิรภัยถูกแรงเหวี่ยงกระชากไปกระแทกกระจก
หน้ารถจนกะโหลกศีรษะยุบไปกว่าครึ่ง ฝ่ายภรรยาแม้คาดเข็มขัดด้วยห่วง
ความปลอดภัยของตน แต่แรงกระชากก็ทำให้กระดูกคอเคลื่อน เสียชีวิต
ตามสามีไปไม่ห่างกัน

คงเหลือเพียงเด็กน้อยที่รอดชีวิตอย่างปาฏิหาริย์

แม้มีร่องรอยบาดแผลทั่วทั้งร่าง แต่ไวยริญญ์ได้รับบาดเจ็บเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเจ้าหน้าที่กู้ภัยยังดชะการออกมา ก็พบเด็กน้อยร้องไห้จ้า
อย่างหาตกแล้ว สภพรองเธอที่ถูกมัดอยู่กับศพบิดามารดาสร้างความสังเวช
ให้ทุกคนที่พบเห็น เจ้าหน้าที่ต้องรีบให้การช่วยเหลือเธอโดยเร็วที่สุด

ไวยริญญ์ในวัยห้าขวบไม่รู้เลยว่า บิดามารดาที่หลับไปไม่อาจตื่น
ขึ้นมาเล่นกับเธอ ป้อนข้าวป้อนขนม อาบน้ำแต่งตัว เล่นิทาน พาเธอไป
สวนสนุก

และ...บอกรักเธอได้อีกต่อไปแล้ว

เด็กหญิงยังเยาว์วัยเกินกว่าจะยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับ
ตนเองและครอบครัวอย่างกะทันหันได้

เมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา พบว่าตนเองอยู่ที่โรงพยาบาลก็ร้องไห้อย่าง
เสียงขำขัน เพราะจดจำประสบการณ์เมื่อครั้งป่วยติดเชื้อมีไวรัสอาร์เอสวีจน
ปอดบวมได้ ครั้งนั้นยามเจอหน้าหมอ เป็นต้องโดนฉีดยา โดนเจาะเลือด
เพิ่มแหลมจิ้มเนื้อบางเจ็บไปถึงขั้วหัวใจ

ทั้งเจ็บ...ทั้งกลัว

“พ่อจ๋า แม่จ๋า อยู่ที่ไหน หนูไม่อยากอยู่โรงพยาบาล พ่อมาหาหนู

เหนื่อย”

‘ศศิประภา’ นางสาวที่รักและเลี้ยงดูไวยวริญญ์มาตั้งแต่อ่อนแอออกมาทอดหลานสาวไว้แน่ พลังเก็บกลืนก้อนสะอื้นไว้ไม่ให้เด็กหญิงเห็น หญิงสาวพูดว่าพ่อกับแม่ของเธอไปธุระ ไม่อาจมารับตอนนี้ได้ และสัญญาว่าจะอยู่ตรงนี้ไม่ห่างไปไหนให้หลานกลัว

สิ่งที่ทำให้ศศิประภาลำบากใจที่สุดมิใช่การดูแลเด็กวัยห้าขวบ เพราะเธอที่เป็นแม่สามสิบตายไม่มีทายาท รู้สึกรักเอ็นดูไวยวริญญ์ดุจลูกตนเองอยู่แล้ว ทว่าอนาคตอันใกล้ ยามเด็กหญิงหายดีและได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาล เธอยังคิดไม่ตกว่าจะตอบคำถามเรื่องบุพการีอย่างไร จะปกปิดไว้ได้นานแค่ไหน

และเพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำเช่นไร กระทั่งงานศพของพี่สาวและพี่เขย ศศิประภายังกลืนใจไม่อาจไปร่วมงาน เพราะต้องอยู่ดูแลหลานสาวที่สภาพจิตใจยังไม่เป็นปกติ

กว่าจะกล่อมและปลอบขวัญให้ไวยวริญญ์ยอมอยู่กับตนโดยเลิกร้องไห้หาพ่อและแม่ ก็นานร่วมเดือน

บ้านไม้กึ่งปูนสองชั้นตั้งอยู่ในซอยลึกย่านชานเมือง บรรยากาศร่มรื่นด้วยแมกไม้ที่สามปีปลูกไว้เมื่อครั้งยังมีชีวิต หุกระจงและประดู่แม่กิ่งก้านบดบังแสงแรงของดวงอาทิตย์สร้างความร่มรื่น อีกฝั่งมีพืชสวนครัวที่หญิงสาวปลูกไว้กินเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย แม่ได้รับเงินก้อนใหญ่เมื่อสามปีผู้มีศรัทธาบริจาคเสียชีวิตไป แต่ลำพังอาชีพแม่ค้าขายขนมอย่างเธอมีรายได้ไม่มากนัก หากไม่รู้จักประหยัดอดออมคงลำบากในภายภาคหน้า

คิดถึงสามีก้ออดใจหายไม่ได้ นายทหารหนุ่มได้รับคำสั่งแต่งตั้งโยกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดยะลา อันเป็นหนึ่งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีเหตุการณ์ก่อการร้ายรุนแรง เมื่อรู้คำสั่ง ศศิประภาใจหวนลนกลับไปกองอยู่แทบเท้า ภาวนาทุกคำเข้าให้สามีปลอดภัย รอดจนกว่าจะมีคำสั่งให้กลับมาอยู่คู่เคียงเธอดังเดิม

แต่คำภวานั้นไม่เป็นผล สามเดือนหลังจากเขาไปปฏิบัติหน้าที่ ทุก
 ล็อกก็นำเสนอข่าวที่ผู้ก่อการร้ายวางระเบิดล่อให้ทหารและตำรวจไปตรวจสอบ
 ที่เกิดเหตุ ก่อนระเบิดซ้ำจนทหารเสียชีวิตสามนาย

หนึ่งในนั้นคือสามีของเธอ

เขาเคยพร่ำบอกว่าอยากมีลูก แต่เพราะอาชีพทหารที่ต้องปกปักรักษา
 พัทธกะแผ่นดิน ทำให้ไม่ค่อยได้กลับบ้านเท่าใดนัก แม้ศศิประภาจะชินกับ
 การอยู่คนเดียว แต่การจากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับทิ้งความเศร้าโศกเอาไว้
 ในทุกอณูของบ้านหลังนี้

หากมีเด็กตัวเล็กสักคนวิ่งเล่นซุกซนคงพอคลายเหงาได้บ้าง

และบัดนี้ ไอยวรวิญญ์คือสิ่งที่จะมาเติมเต็มบ้านเธอให้สมบูรณ์พร้อม
 ดังที่เคยวาดฝันไว้ ศศิประภาซึ่งครองตัวเป็นโสดมาจนอายุย่างเข้าเลขสาม
 จึงตั้งปณิธานไว้กับตนเองว่า จะรักและดูแลหลานสาวคนนี้ให้ดีเหมือนเป็น
 ลูกแท้ๆ ของตน

เพราะสนิทกับหลานสาวเป็นทุนเดิม ช่วยพี่สาวเลี้ยงมาตั้งแต่แรก
 ตลอด ไอยวรวิญญ์เองก็รักและติดน้ำสาวอยู่ไม่น้อย เพราะเป็นฝ่ายตามใจ
 เธอมากกว่าบิดามารดาที่เลี้ยงดูอย่างเข้มงวด เมื่อร้องอยากได้อะไร หาก
 มีใช้สิ่งที่คิดว่ามีสารประโยชน์ ดังเช่นของเล่นหรือตุ๊กตา ก็มีเพียงนำคนนี้
 ที่ซื้อมาให้แทนที่จนถูกพี่สาวปรามอยู่บ่อยครั้ง

เมื่อผ่านพ้นเหตุการณ์โศกสลดนี้มาชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไอยวรวิญญ์จึง
 คุ่นชินและอยู่บ้านน้ำสาวโดยไม่รู้สึกขัดเขินหรือแปลกที่แปลกทาง

“โตขึ้นหนูอยากเป็นหมอ”

เมื่อถูกถามว่าอยากทำอาชีพอะไรในอนาคต เด็กหญิงตอบเพียง
 ประโยคเดียวเสมอ เพราะแม้ทุกครั้งที่ไปโรงพยาบาล เธอจะเห็นขยาตและ
 ไม่อยากเจอหน้าหมอด้วยกลัวถูกฉีดยา แต่เมื่อได้เรียนรู้ว่าหมอก็คืออาชีพที่
 ช่วยเหลือผู้คนที่เจ็บป่วยทุกข์ทรมานให้หายดี ความประทับใจจึงฝังติดตรึง
 อยู่ในหัวง่ามคำหนึ่งจนสร้างแรงบันดาลใจให้เธอมุ่งมั่นอยากไปให้ถึงเป้าหมายที่